

LITERÁRNÍVYSOČINA

2011

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ

9.ročníku soutěže

Havlíčkův Brod, klub Čechovka, 16.července 2011

www.literarnivysocina.com

© textů jejich autoři

KATEGORIE POEZIE

1.místo

Jitka Prokšová

Jarní déšť a suchej flek

Má už věk na to, aby věděla, co je láska. Kdysi poprvý se jí třásla kolena, potily ruce, žaludek měla na vodě. To, co teď cítí s ním, je... tak trochu jiný. Chtěla by v duchu poskládat dohromady, proč po něm touží. Ale vychází jí jenom, co si nedovede představit.

Nedovede si představit, že by ho neznala. Že by se s ním nevídala. Že by ji nehladil, nehnětl, nešimral. Že by si s ní nepovídal. Že by se k němu netulila, že by ho neprovokovala...

Leží vedle ní a myslí na jedno. Jak je ten svinskej život nespravedlivej. Takže jsem vodepsanej, prolítne mu hlavou. Kdyby to nebylo podruhý... sakra, kdyby to šlo aspoň předtím... tak by... no, jo... ve třiceti... ale je mi vo dvacet víc. Do prdele...Přece nebudu vodteď brát pilule...

Má už věk na to, aby věděla, jak vypadá láska. A aby taky věděla, jak vypadá nepodařenej sex. Markýrování, křečovitý přehrávání, jednoduše přetvářka. To, co se mezi nima před chvílí odehrálo, připomínalo špatný scény z pornofilmu. Přistihne se, že jí to nevadí. Opravdu najednou zjišťuje, že jí to fakt... ale fakt vůbec nevadí.

Leží vedle ní a těší se, jak si zejtra po ránu půjde zaběhat. Dá si do těla, vyšťaví se do kopce ke trati, pak poběží alejí a možná bude mít štěstí. Třeba zase narazí na tu hubenou blond'atou holku, která tam chodí venčit psa... Třeba bych se s ní moh zastavit dýl, uvažuje a rukou mechanicky přejíždí po hladký kůži ženskýho těla vedle sebe. Těla, kterýho se dotýká a myslí přitom na jiný.

Má už věk na to, aby věděla, že láska dokáže bolet. Ne tak, jak ji před chvílí zbolelo v podbříšku. Ne tak, jak jí občas zabolí, když se jeho prsty na cestě kolem jejích hnědorůžových bradavek v jednom místě zadrhnou, znejistí a na okamžik zarazí, aby se potom pomalu vydaly dál. A ne tak, jako když se konec jeho ukazováčku zastaví na svý okružní pouti, aby stiskl to místo.

Leží vedle ní a hlavou mu prolítne, že ji nemiluje. No, možná přece jenom... trochu... ale rozhodně ne tak jako za mlada miloval Alenu, nebo tak jako kdysi Zdenu, natož tak jako předloni Kristýnu. Jo, je pravda, že... se jí rád dotýká, přestože ho ty dotyky nevzruší, rád ji hladí, přestože to v něm nevyvolává žádnějzběsilej chťič. Pozoruje, jak se jí tělo laskáním napíná, jak se jí mění hlas.

Má už věk na to, aby věděla, že lásku by nikdy neodmítla. Ale co je tohle? Sténá, lapá po dechu

a vykřikuje. Touží, aby jeho prsty nepřestávaly. Ví, že by se teď měla soustředit, že už to brzy přijde.

Že by se měla připravit, aby hned zkraje zachytila ty prchavý drobný záškuby, který se jí pak rozlijou celým tělem jako vlna tepla. Jenomže najednou se blízkost vrcholu začne rozplývat v nedohlednu, šance na uvolnění mizí. Se ztuhlejma vnitřnostma si uvědomí, že na střešní okno nad nima začínají dopadat první dešťové kapky. Netrvá ani pár vteřin a spustí se prudkej jarní déšť.

Leží vedle ní a přemejšlí, jestli dospěla k vrcholu. Chvíli se mu zdálo, že jo, ale pak tak najednou ztichla, že ho znejistěla. Nechce se jí ptát, nerad o tom mluví. Takže se rozhodne počkat, co řekne sama. Ale ona mlčí a pozoruje bubnující vodopád na okenním skle. A tak se i on přizvedne na loktech a dívá se na rychle se měnící čírky vody... Obtékají drobný nečistoty, z tenkých pramínků se stávají silnější a ty rychle sjíždí dolů. Sleduje jejich proměnlivé trasy a najednou si uvědomí, že chce, aby odjela.

Má už věk na to, aby věděla, že láska se nedá vynutit. Proto se obrátí, zaloví vedle gauče, vytáhne kalhotky a punčocháče a vzápětí si je oblékne. Pak vysvobodí podprsenku ze zajetí jeho košile, svetřík a sukni zvedne z koberce. Když dopne zip, ohlédne se po něm.

Leží vedle místa, který ona před chvílí opustila, a sleduje, jak se obléká. Nerozumí tomu, co se v něm děje. Na jednu stranu si přeje, aby už odešla... Na druhou v něm sílí pocit, že by ji měl zadržet. Neudělá nic...

Má už věk na to, aby věděla, že láska se nemusí podrobovat žádnéjm zkouškám. Prostě buď je, nebo není. A tak si vezme kabelku, vklouzne do mokasín a ohlédne se na něj. Já jdu, řekne a on se zvedne, natáhne si džíny a doprovodí ji ke dveřím. Krátkej polibek rozluští poslední pochybnosti. On chvíli hledá klíče, pak je najde a odemkne. Vyjde s ní na chodbu. Než dorazí k domovním dveřím, přestane pršet.

Stojí na chodbě před oknem a pozoruje ji, jak nasedá do auta. Pozoruje, jak se auto rozjede a na blízké křižovatce zahne doprava. Nekonečně dlouho pozoruje, jak na silnici před domem zůstal suchej flek.

Má už věk na to, aby věděla, že i jedna esemeska může leccos změnit. A tak – když ji známej tón upozorní, že jí přišla zpráva – vytáhne mobil z kabelky. Na semaforu, ke kterému zrovna dojíždí, naskočí červená a ona získá pár vteřin na přečtení. PO TVYM AUTE TADY ZUSTAL SUCHEJ FLEK. CHYBIS MI.

**Ze zamyšlení ji probere až zvuk klaksonu. Koukne na světla, je zelená. Chvíli po tom, co se rozjede, zapne autorádio. Prostor kolem ní se rázem zaplní starým hitem a hiphopovej zpěv Justina Timberlaka na ni zaútočí záludnou otázkou:
WHERE IS THE LOVE?**

Petra Štarková

Taková nudná dovolená

Slunce pražilo na ukázkových pětaticet a zpěněné vlny zanechávaly na břehu drobné útržky chaluh. Malá pláž byla poloprázdná, ve vodě skotačilo pár dětí a na břehu se opalovali ti, kteří dávali přednost klidu před rušnými večery v letoviscích a fakultativními výlety cestovních kancelářích.

„A hlavně všichni normální jeli do Itálie nebo do Řecka,“ pronesl od řízku v alobalu vytáhlý kluk a dodal k tomu patřičně znechucenou grimasu. Jeho o rok mladší bratr jej okamžitě napodobil:

„A to tady maj jenom to moře?“

„Co byste tady jako chtěli mít?“ ozvala se od svého oběda jejich matka, ale jen tak do prázdna, protože věděla, kam vedou všechny podobné rozhovory. „Jděte si hrát fotbal nebo si zaplavat,“ navrhla smírně, i když jí hned došlo, že tímhle situaci nijak nevylepšila. Kluci se rozhlédli, něco zamručeli a svalili se zpět na seprané ručníky.

První den jim vystačilo moře. Druhý den doufání, že v ostrých vlnách, které přinesl příliv, některé z cákajících se holek /s kterými se přesto, že jim už od pětky platila doučování z angličtiny, domlouvali pouze posunky/ spadnou plavky. Třetí den se začali nudit.

„Není tady třeba akvapark? Nebo nějaký kolotoče? Diskotéka nebo koncert?“

„Kluci ve škole říkali, že v Itálii měli pártykaždej večer. A v Řecku motodrom.“

„Jenže my nejsme v Itálii ani v Řecku,“ opáčila našťavaně, protože snahy být moderní máma, co je se svými dětmi kamarádka, stejně nevycházely.

„Tady chcíp pes,“ pokračoval v komentování situace mladší syn.

„No adrenalin, no fun,“ podpořil ho starší, tentokrát kupodivu v angličtině. „*Pro mě byl největší adrenalin dojet tou naší kraksnou až sem,*“ pomyslela si rezignovaně. Nahlas řekla:

„A už nechci nic slyšet.“ Stejně to nepomohlo.

„Můžem se jít aspoň trochu projít?“ zeptali se po večeři. Jako lest to bylo dost ubohé. Chtěli prostě najít tu diskotéku, nebo aspoň hospodu.

„Klidně,“ ucedila a nasypala do nastavených dlaní z peněženky drobné v cizí měně. „*Za to si koupí každý tak maximálně jedno pivo,*“ uklidňovala se. Přece jen měla výčitky, že si vykupuje klidný večer. Doloudali se na náves.

„Tady někde musí bejt kulturák,“ ubezpečoval starší mladšího.

„Zeptáme se,“ navrhl mladší. Jako zdroj informací si vyhlédli dědka, pokuřujícího před místními potravinami.

„Kulturdom? Da... da. Kommtmit,“ vyzval je, víc pohybem než slovy. Cestou mu starší vysvětlil, že nemluví německy ani rusky. Naštěstí se ukázalo, že muž stačil od turistů pochytit i dost češtiny.

Vedl je neudržívanou cestou, bodlácím a kopřivami.

„Určitě jdem správně?“ zapochyboval potichu mladší.

„Nevim,“ odušil nejistě jeho bratr. Pro jistotu se rozhlížel po vhodném klacku.

„Kulturnyj dom. Drinks, muzika, tanzen...,“ Stařec ukazoval na ruiny rozlehlé budovy. Pod nohama jim křupala vrstva střepů, mezi nimiž se válely cáry ztrhaných plakátů a dekorací. Grafiti, pokrývající zdi, bylo na několika místech přerušeno děrami, od nichž se paprskovitě rozbíhaly praskliny, kterými se do omítky dostala plíseň. Muž vložil ukazovák do jedné z těch děr:

„Od samopalu. Tatatatata,“ vysvětloval, „to od války, zničeno.... Od valkyžadnadiskoteka nebyla. Válka na chovno,“ uplivil si. Najednou měli pocit, že není ještě tak starý.

„Z války?“ ozval se starší, „To nemůže bejt z války. Za války nezpíval Michael Jackson,“ ukazoval na cár plakátu na zemi.

„Zpíval. Našavalka, dvanact roků nazad,“ ukázal starý na prstech. Chvíli trvalo, než si to dali dohromady.

„Oni tu měli před dvanácti lety válku? To už jsme byli na světě.... a je to sem autem sotva pár hodin!“ vyděsil se mladší. „Nebrali jste to ve škole?“ Starší pokrčil rameny. Vešli dovnitř. Mezi hromadami třísek židlí, jakoby stydlivě obnažujících své polstrování, ležel malý kovový kalíšek. Zvedli pohled ke svému průvodci.

„Nábojnice. Vezmi, ale neukazuj cestu. Turisté nechtějí vzpomínat,“ řekl.

„Tak nám nakonec vyšel ten Tunis,“ přivítal je nejopálenější z hloučku spolužáků. „A kde jste teda byli vy?“ Kluci se po sobě podívali:

„Bylo to tam dost zničený válkou. Zdemolovaný baráky, vymlácená okna a rozstřílený zdi.“ Pohledy hloučku se na ně se zájmem upřely.

„Úplně jako ve *Flashpointu*, když jdeš ve dvojce tou ulicí k přístavu, tak podobná tam byla,“ přidal mladší.

„Ale co to teda bylo za zemi?“ zeptal se zaraženě mladík s brýlemi na nose.

„Slíbili jsme, že o tom nebudeme mluvit. Oni na to asi chtějí zapomenout, nebo co,“ dodal starší. Vypadalo to, že se do hloučku vkrade nedůvěra, ale když vytáhli svou trofej a dali ji kolovat, uvěřili nakonec všichni. Stali se hvězdami dne, protože v zemi zničené válkou nebyl jen tak někdo.

3.místo

Ondřej Hník

MASÁŽ

No, trochu jsem se styděl, ale dárek je dárek. Jednou to přijít muselo. Dvouhodinová erotická masáž ve studiu *Lotosový květ*, no vidíte, ani jsem o něm neměl tušení, a přitom je tři stanice ode mě směrem na Palmovku.

Přece tu poukázku nezaškodíš, to bys mě fakt nasral, řekl Petr, když jsem mu řekl, že nevím, jestli tam mám jít. Co mi tam jako ty ženský budou dělat a tak...

Šestnáctýho června po škole jsem se tam odhodlal. V recepci mě uvítala sympatická hosteska a usadila mě do sympatického křesla. Strach ze mě docela opad, jednak proto, že byl pátek odpoledne, jednak proto, že to tam nevypadalo nijak podezřele, ale naopak, úplně jako na normálních masáží.

V příjemné atmosféře nic nenavzdčovalo tomu, že mám podstoupit erotickou masáž.

Za chvíli mě hosteska uvedla do místnosti, kde jsem se měl svlíknout do spodního prádla a potom vstoupit jinými dveřmi rovnou do „masérny“. Vstoupil jsem. Byla to útulná místnost, kde hrála meditační hudba a kde to příjemně vonělo levandulovým olejem. Potom to se mnou málem šlehlo: slečna, která mě bude masírovat, se jmenuje Monika Pluháčková a je to moje diplomantka. Píše u mě práci na téma *Monology Milana Kundery*. Směje se na mě, jakoby nic, jako by mě tu dokonce očekávala... Nevím, co bych řekl...

Řekla, že na mě nebude šetřit olejem...

MIKROPOVÍDKA O ŠATIČKÁCH

Její šatičky měly na sobě vlčí máky a mě to úplně dostalo.

Ty, Kát'o, ty máš na těch šatech vlčí máky, to je hustý. To mě úplně dostává.

Díky. Mně zase dostává ten tvůj šílenej sestřih. Vypadáš jak tenisák.

Mmm. Hele, když už se takhle dostáváme, co kdybysme něco podnikli?

Jako třeba kino?

Jako třeba. Znáš výborný kino tady za městem, je to kousek od konečný po polní cestě a je tam krásně.

A co dávaj?

Třeba právě ty vlčí máky.

To je českejartovej film?

Ne, spíš česká klasika.

Aha. Náká světová alternativa by tam nebyla?

Byla. U mě doma.

A je to bez titulků?

Jo.

Takže si u toho můžu sundat brejle?

Jo. Takže si u toho můžeš sundat brejle.

MNĚ TO VŠECHNO ZAČALO

Pro většinu učitelů třicátým červnem řada věcí končí. Mně to všechno naopak začalo. Začalo to ve 3. patře naproti učebně fyziky, podivnou otázkou. Možná si tu scénu pamatujete z *Kabinetu dějepisu*. Tam ale není tohle pokračování.

30. června 2008, moje ZŠ, 3. patro

Jarka z 9. C si mě zavolala stranou, jako že něco potřebuje. Široko daleko nikdo nebyl, poslední žáci a učitelé zůstali v sále, kde probíhalo loučení deváťáků.

Pane učiteli, já pod těma šatičkama nic nemám, věřte mi.

Nemusel jsem jí věřit, viděl jsem to. V těsnejchpříléhavejch šatičkách se zvedaly jenom partie jejího těla, nikde ani památky po ničem jinym, ani jedna zaříznutá linie...

Jarko, chtělas něco?

Jo. Pane učiteli, pamatujete si ještě na svůj slib z vánoční besídky?

Jasně že pamatuju. Že až budeš odcházet ze školy, že se ti podepíšu na památku, no.

Jo. Pane učiteli, můžeme jít do fyziky? Je otevřená.

Proč?

No, přece dneska je to naše loučení. Tady tu zelenou fixu jsem vzala, abyste se mi teda podepsal na tu památku.

A to nemůžeme udělat tady na chodbě?

Nééé, vy nic nechápete. Já nemyslím do památníčku nebo tak... Aspoň na břicho...

Po třech minutách, v učebně fyziky

Trochu se mi zatajil dech. Jak se jí mám podepsat na břicho, když pod těma šatičkama nic nemá? Ale to mi došlo až teď, kdy v levý ruce držím fixu, v pravý svazek klíčů, který mám za chvíli odevzdat.

Jarka si sedla naproti mě na lavici jakoby nic a ruku si připravila na šaty. Hmmm? Ruka s fixou se mi mírně třásla, ještě jsem tu fixu ani neotevřel.

Pane učiteli, vy jste levák?

Jarko, jak se ti mám podepsat na břicho, když pod těma šatičkama nic nemáš?

Nebojte, snad to zvládnete, ne? Tak se nebudete dívat... Nebo snad chcete porušit slib chlapa?

Ne, to nechci.

Tušila, že mám svoji hrdost a svoje zásady, potvora, od tý šestky, co jsem jí učil, mně holt dost poznala a od života se dost přiučila. A to sakra i přes to, že škola moc k reálnému životu nepřipravuje...

Kterej je univerzál? Jarka vzala do ruky svazek klíčů.
Ten zelenej.
Tak vidíte. To je znamení. Zelená fixa, zelenej klíč.

Zamkla a znovu si sedla na lavici naproti.

Tak už? A dejte si záležet, já si to nebudu co nejdýlmejt...

Čestná uznání bez udání pořadí

Libor Michalec

Táta má rakovinu. Zní to drsně a také to v jednu chvíli drsné bylo, ale teď už jsme to všichni zabudovali do svých životohledů, smířili se s tím, a zdá se, že by to mohlo dopadnout dobře. Začalo to už snad někdy v lednu, kdy se mu začalo dělat špatně, často zvracel a nemohl pořádně jíst. Doktoři mu řekli, že prý má nějakou bouličku na žaludku. Není vážná, dá se s ní žít, ale operace je komplikovaná a náročná. A tak táta hubnul a hubnul, ze začátku pozvolna, ale pak až o dvacet kilo. Vypadal jako vězeň z Mathhausenu a úměrně tomu i slábnul, ale doktoři ho ani nechtěli přijmout na ošetření. Když se to konečně podařilo, tak ho v žatecké nemocnici nepřijali, že prý mu nic není. Mezitím máma začala vyjednávat se sestřenicí Jitkou, která dělá doktorku v pražské Thomayerovce a Jitka, že musí okamžitě k nim. Když už to bylo domluvené, tak tátovi k tomu všemu otekly nohy, takže ho na to konto dostali do nemocnice v Žatci, kde mu ani nedali kapačku, ale když jsme ho měli převézt do Prahy, dělali drahoty. Nakonec velkomyslně souhlasili, takže jsem mohl tátu naložit do staré fordky a odvézt do Thomayerovky, kde ho hned v JIPce napojili na hadičky, a obskakovali ho tak, že se nemusel ani pohnout. Asi po dvou dnech provedli vyšetření, k tetě, kde jsem spal, přijela i máma a večer, když jsem tam přišel z redakce, jsem se to dozvěděl: „Tátovi našli nádor na střevech a má zasažený i žaludek a játra,“ řekla máma. „Ještě musí udělat nějaké vyšetření, aby zjistili jestli to jde operovat,“ a já zůstal jako opařený, zatočil se se mnou svět a už jsem to všechno domýšlel o dva-tři kroky dál a bylo mi smutno jako tenkrát, když si nesl svou vlastní krev na smotku, jenomže to šlo jenom o kýlu. Máma to řekla naprosto věcně, bez hysterických scén či slziček, ona přece od začátku říkala, že táta má rakovinu, a když se to teď potvrdilo, dívala se společně se strejdou a tetou na rodinné filmy přetočené z amatérské kamery na video. Nevzrušeně jsme to komentovali, byl jsem tam i pětiletý já, a ta hrozná pravda zůstávala pořád někde v pozadí.

Pozdě

večer

Máma s babičkou tvořily ve Výškově takový vládnoucí ženský tandem. Radily se, co budou vařit a kdy a kde budou uklízet a to vaření a uklízení bylo nejdůležitější, zatímco tátovo kutění zahrady nebo v dílně jaksi vedlejší a přehlížené, a jak si v té době, která neměla smysl pro dobrodružství a romantiku, každý hledal svoje cestičky jak utíkat z té normalizační letargie, pro tátu to byla výchova zvířat na babiččině dvorku. Nejvíce ho poslouchaly polodivoké kočky, které na ostatní prskaly a utíkaly, ale od táty si nechaly všechno líbit, a mohl je klidně i drbat pod krkem. Dokonce i Pajda, která od té doby co se chytla do mysliveckých želez, a aby se zachránila, uhryzala si packu, nenáviděla celý svět a prskala i na svoje kořata, přihopsala vždycky vděčně k tátovi na těch svých třech nohách a olízala mu svým drsným jazykem ruku, která jí tu uhryzanou nohu obvázála a vyléčila. Takhle táta, když nemohl nastolit lidskost ve světě lidí, pokoušel se o to aspoň na babiččině dvorku, a jednou se dokonce pokusil zachránit malého mladého kohoutka, kterého velký kohout vždycky memilosrdně zakloval do rohu dvorka. Táta toho malého outsidera začal krmit kostkama syrového masa a kohoutkovi tak chutnalo, že rostl dvakrát rychleji než slepičky, vybarvila se mu péra jako pávovi a probodával každého krhavýma očima. Snad kvůli tomu masu se ale nikdy nenaučil kokrhát,

a jak slyšel vesnické psy za zdí babiččina dvorku, asi z toho štěkotu cítil maso, a tak si vzal do hlavy že je pes, a pokoušel se neumělým mutujícím kohoutím hlasem o štěkot. Syrovým masem pak dál sílil, a taky jeho odvahla vzrostla natolik, že jednoho dne ležel starý kohout mrtvý na hnojišti s proklovaným hrdlem. Mladý kohout, který už byl velký skoro jako krocan, se tvářil jakoby nic, běhal po dvoře, který právě ovládl, pojímal slepice a neuměle štěkal. I když ho pak táta přestal krmit kostkama syrového vepřového, kohout se už nikdy nesmířil s tím, že patří do čeledi hrabavých ptáků. Považoval se za dravce a alfa samce nejenom svých slepic, ale celého dvorku. Útočil i na lidi tak dlouho, až se jednoho dne rozeběhl I proti tátovi, svému stvořiteli. Táta popadl vidle a máchnul s nima sebevědomým pohybem sedláckého synka, kohout poprvé v životě zakokrhal a bylo to zároveň i naposledy. Drobná pířka, rozvířená splašeným pohybem křídel pomalu klesala k zemi a poslední, co krhavé kohoutí oči viděly, byly čtyři příliš úzké hroty vidlí, které ho definitivně připíchly do měkké hmoty hnojiště.

22.9.2003

Operace sice trvala o několik hodin déle, než se čekalo, ale dopadla dobře, což doktoři poznali podle toho, že táta mohl normálně na velkou. „Pořád se mě na to ptaj,“ durdil se táta, ale rychle se smířil s tím, že sestřičky se zajímají o jeho intimnosti, odevzdal se cele do jejich péče, a vrátil se mu i jeho ironický humor. „Mámě se tu líbí, „ řekl mi jednou, „už se naučila chodit sama po Praze.“ Bylo to opravdu tak, máma bydlela u tety už tři týdny a každý den chodila za tátou na návštěvu, naklepávala mu polštáře a nosila barevné časopisy, které nečetl, nové slipy, které nenosil, a džusy, které nepil, plná té starostlivosti, která mu mohla připadat někdy až vlezlá. Po čtyřech týdnech jsem pak tátu odvezl domů, a teď sedává na bílém křesílku na zahradě a chytá všechny sluneční paprsky, které se nechají chytit, nabírá deko za dekem a vzpomíná, že když se u nich v Rovni krmili býčci na žír, měli přírůstky až kilo denně.

Václav Franc

SMSka

PONDĚLÍ

„KOCOURKU, ZITRA, UZ SE TESIM! J.“

Takový text na mě koukal z displeje mobilního telefonu. Co to má znamenat? Kdo mně to ...? Ještě štěstí, že to nevidí moje žena Eva, ale proč by to vlastně nemohla vědět, když ... když to je nějaký omyl, prostě dostal jsem SMSku, která mi nepatří a basta. A kdo mě to vlastně ... podle čísla ... hele švagrová Jana, o pár let mladší sestra mé ženy, ale ... myslel jsem si, že je šťastně vdaná, že jim to se Standou docela klape. Nikdy si nestěžovala, ani když jsem poslouchal ty jejich ženský kecy u nás v obýváku, při kafi a cigárku. Že by to psala Standovi po skoro dvaceti letech manželství? Třeba má Standa nějaký problémy s erekcí, tak si tak hrajou, aby měl pocít, že ... no a blbě smáčkla adresy a poslala to mně.

ÚTERÝ

„Hele, Evi, včera jsem ti zapomněl ukázat jednu SMSku, představ si, jak Jana se Standou po tolika letech manželství ještě blbnou,“ akorát jsem se lekl, jestli jsem zase moji starý nenahrál na smeč, že mi Eva vyčte, že já bych něčeho takového vůbec nebyl schopnej, ale co by chtěla po tolika letech. Děti už jsou z hnízda pryč a nějaký vášně ...

„Co že? Ukaž!“

Eva se sápe po mobilu: „**KOCOURKU, ZITRA, UZ SE TESIM! J.**“

„To je ale kráva,“ rozčiluje se Eva. „Ještě štěstí, že to poslala jenom tobě a ne třeba přímo Standovi!“

Teď jsem zase valil oči já: „Jak jako mně, jak jako mně? Proč by to nemohla poslat Standovi?“

„Jana má už delší dobu chlapa, bokovku, ale Standovi ani muk, jasný,“ kladla mi na srdce Eva.

„Jana?“

„To jsou věci, prostě Karel jako Karel, chtěla to poslat jemu a poslala tobě.“

„Tak Karel, jo. Znáš ho?“

„Jo, znáš ho, je to náš zubař! Chodí k němu vždycky ke konci pracovní doby, doma se vymlouvá, že ji bolejí zuby, aby Standa nic nepoznal.“

„Tak to je gól!“

STŘEDA

Ne že by Eva byla ošklivá, ale po dvou dětech něco přibrála, když všechny ty diety nezabraly ani náhodou. A Jana ... co to nepřiznat, vždycky jsem tak trochu Standovi záviděl. Je mladší, už když jsem si Evu bral, tak jsem si říkal, že kdybych si počkal, že by Jana stála za hřích. Prsa má pořád pevný a ten zadek, a ona se tahá se zubařem. Kdyby to Standa věděl, ten by z ní udělal guláš a až se to dozví, že to věděla celá rodina a on má parohy a ... Tak to je teda ... Karel jako já. Ale teď mě tak napadá ... musím to všechno ještě promyslet.

ČTVRTEK

„Ahoj Jani, odpovídám na tvou SMS. Mam pro tebe navrh: Bud se sejdeme u nas v patek vecer, Eva ma nocni, nebo tvoji SMS preposlu Standovi. Vyber si. K.“

Za chvíli přišla odpověď: „**Hajzle!**“

PÁTEK

Sotva Eva odešla před šestou do špitálu, začal jsem se chystat. A kdyby měl někdo řeči, tak přišla švagrová jen na kus řeči. Připravil jsem víno a doufal, že Jana přijde, i když se už neozvala.

Jsem opravdu taková svině, abych ji prásknul, co když ... konečně zvonek. Kouknu kukátkem: Standa.

„Čau, Karle, není tady moje stará?“

„Tady, co by tady jako dělala? Eva je ve špitále, já sám doma, znáš to, tak koukám na telku a ...“

„Koukám vínko a skleničky.“

„To víš, při pátku, tak já ti naleju a pokecáme, dáš si kafe?“

„Ne, nedám, já jen že mám poslední dobou takovej blbej dojem, že mi Jana zahejbá, člověče. Každou chvíli má nějaký školení a schůze, v práci přesčas, ale prachy na pásce navíc žádný, nějak se pořád strojí a moc na sebe dbá a večer, když pak má k něčemu to, víš co myslím,“

„Jasně!“

„Tak se vymlouvá, že ji bolejí zuby, že musí jít zejtra z zubákovi.“

„Zuby, jo?“

„Tudle jsem něco zaslech, když jsem přišel domů, mluvila s nějakým Karlem, tak jsem ...,“

„Ty blázne, snad si nemyslíš, že já a Jana ...“

„Já ho tak dostal pod ruku, toho hajzla, tak ... no nic u tebe není, tak promiň, že jsem tě podezřívá, ale já až ho dostanu, to potom uvidí.“

Zvonek.

„Tak běž otevřít, zvoní jak na lesy,“ vybízí mě Standa.

„Ahoj, Jano, kde se tady bereš ...,“ stojí přede mnou Jana, svůdná víc než kdy dřív, v krátké minisukni s dekoltem až proklatě nízko ...

„Ty hajzle!“

První rána dopadá na moji tvář, z nosu cítím stékat teplou tekutinu.

SOBOTA KRÁTCE PO NÁVRATU EVY Z NOČNÍ

„Prošimte, Evi, nemáš číslo na toho žubáka, ten blážen Štanda mě takhle žřídil!“

Milan Nechuta

Sobota

Pane, já vám něco povím. Já sem si teprv dnes, v soboto hovědomil, že se stěně jako má maminka divám rád v soboto k večero z vokna. A jávim, že ve mně to nebodetevěřet, ale je to tak, já z toho voknavidimledi, keři tam chodijó, ale vidim tam he ledi, keři ož na světě nésó a chodile tam kdese a já sem je tam vidival.

To sózástopeledi, v země zachomlaných do vlnáku a beranic, nebozasé dave ledi v litě veletněných a vopálených.

A v temzástopovečnivá Jenda Drobničku.

Jenda bel zlaté člověk, v litě se staral v fotbaliste a v země režiséroval divadlo.

Pral drese, staral se vo hřiště a nám malém klukumkopoval ze svyho po zápase sódufke.

Jedno sem bel na brigádě na pile, belo mě vosmnást let, a s Jendósmepřerovnávale štuse desek a fošen. Tešpatnysme cely hodinédávalestrano a pře tem si vekládale.

Jenda měl smolo v lásce. Zadrohéválke se zamiloval do Němke a čekal s nókluaka. Než si jo vzal, belavodsunutá.

Jenda jo měl rád a tak se jedno naštvál, sedl na vlak vo pul drohé a je do Německa za nó.

To ož bele na hranicich dráte, ale Jeniček bel sportovec v nélepši formě, honile ho pohraničnice, ale von to měl zmáknoty, decky vletěl do potoka a pak jak veverka vešplhal na strom, takže psi ztratilestopo. Přešil hranice, dlóho jo hledal, to vite, ani v Nemecko na vodsunutynečekale, bévale ve školách a po sokolovných, ale Jenda bel vetrvalé až svou miló našil.

Chodil tam do práce k sedlákovi, ale Němce ho nerádividěle, jak rodina toho děvčete, tak vostatni.

V země mo dále kopat kanalizaci a meslele, že si s témČehūnneporadi. Ale Jenda rozďálvoheň, zem rozmrazil a pak kopal, jak ho to jeho tatanahočel a Němče jenom kókale a čočele.

No, ale situace belaneudržitelná, Němce monadávale, Jenda ze začátka moc německenehoměl, ale čimvic jim rozomněl, ti m huť to snášel, párkrát ho he dobile, a tak se Jenda domlovil s tósvó, že se vrátí a všechno veřidi legálně.

Zasé ilegálně přešil hranice a chtěl to papirově dat do puso, ale to nešlo.

Lital vod čerta k d'áblovi cely leta, ale tadebela taková nálada, že deš řekl, že si chce vzít Němko a bévat v Německo, tak mo to zatrhle a dale do posudko, že je protistátní živel a hlídale ho.

Pár let si psale, ale he to přestalo. Jenda se nevoženil a nikde na nó nezapomněl.

Po osmdesátymdevátym roce jo začal přes Červené kříž hledat. Vonachoderkaož nežila, ale bel na světě ten kluk, jediné Jendu sen. Jendamo napsal a kluk hned vodepsal, že tehde a tehde přejede v tolik a tolik hodin do Brna.

Jenda se voholel a svátečně vohákl.

Čekal v Brně na nádraží celé deň, nechal to he mockrát vehláset, ale kluk nepřejel.

JendeDrobničkovihoto nezlomilo. Dál se staral vo všecičko fotbalistum a v země režiroval divadlo, já sem hrál hlavní roli, dešsmehrále „Loupežníka“ vod Karla Čapka.

To dělal do poslední chvile svyho života.

Ani nevím, kde je pochované, ale dófám, že sedi ho nebezskyhobáro v techfotbalistickýchtrénkách a nepije jenom sódufko.

Voda

Tak, stréco, já hoznávám, že stevyborné vyprávěč, ale pozor, já he deš so z osmi děti a bel sem v ozdravovně v Tišnově- Předklášteři, tak také homim pěkně plkat. Jávim, že ve dešspostite, tak se řehce celá hospoda he s hostinském a lustre bimbaji jako zvone na vanovskym kostele, ale já do hospodenechodím a dělám moc dobře. Já vekládám ze svémasórozencema, deš se zendem třeba vo zabijačce a to pak kocheň hřmi.

No, schválně si poslechnite, co na mě v ževotě ,hodně, hodně zapusobilo .

Já nekde kecám, ale tentokrát vůbec nekecám a všecko je to historická pravda.

Deš sem bel malé kluk, tak sem mosel pást ovce ve Volšenkách ho potoka. Tata měl moc pěkný a hodny koně, červený hnědke, to bel unikát, štyricet let mo trvalo, než je ze svém bratrancem, strécemDokópilovém z Vanovic, keré měl hřebce, vešlechtile.Družstevnice je pak dále zabit.Šle na maso do Itálie.

Ale berana smemělesviňo.

Jak se člověk nedival, jožrožeskamaútočel, zákeřně, zezado.Co já sem dostal bóchanců.

Jožtehde sem to neměl v ževotělehky.

K potokovobčas chodil Jaroslav Filip. To bel tehde dvacetileté, velké selněchlapik.

Rozomo moc nepobral, ale blbé nebel, ale zato měl selo, že předváděl velkykóske.

Třeba si nechal naložet na každý rameno dvě padesátkecimento a vešil s nima jako nic až na vež kostela.

Jedno se vsadil, že sám nahází vod deseti večir do půl nocedvoustovák vagón cukrovke.Tehde se cukrová řepa vozela na hromado na nádraží a pak jo chlapi vidlemaházele na gumové pás a tém pásem se dostalo dvěsta metrů cukrovke do vagóna a vagónem do cukrováro.

Jaroš Filepu si vzal petrolejovó lampu, kos chleba a špeko, pul litrašlihovice a dal se do toho.

Vo půl dvanácté, půl hodine před limitem bel hotové.

V padesátých letech mostrécMatěju poradil, hať de makat do dolu do Ostrave.

Jaroš tam šil, vzale ho, bel úderník, decky ho dále do parte, kerá měla k nejakymovéroči hodělat rekord a také ho hodělale.Esledovopravde, nebo jenom na papíře, to nikdo nevi.

Každódovolenó Jaroš přešel do naši dědinke, a na kole, měl závodničko s beranama, jakó nikdo jiné neměl, jezdil k tomopotoko a dival se cely hodine do vode.

Pro mě pan Filip bela velká postava a tak sem chápal jako velkyveznamenání, deš mě jedno z ničeho nic ho toho potoka , keré se menojeSemič řekl: „Vodo sem nikde nepil“.

Hoteklo moc let jako voda a do dědine se doneslo, že Jaroš Filepu se jel podivat do Bratislave na Dunaj.

Kópil si bilévoblek, černybrile a dlóhyhodine se dival do Dunaje.Tajni ho zabásle, meslele, že je to špijón.Pak se to vesvětlole a mosele se údernikovovi, Jaroslavu Filipovi rodem z Kenic , jehož fotografie bela na nástěnce, jako nélepší pracovník, vomlovit.

Dešbela Jarošovi pětapadesát let a šil ztrhané do duchodo, takbela velká sláva a ptale se ho novináři, jak to, že dosahoval takových, nelejších výsledku.

A Jaroš řekl jenom po našem : „ Vodo sem nihdá nepil“.

Vánoce

Stréčko, to je moc dobře, že ste dnes na Vánočni besedo vzal sebo he tetičko, protože to, co sem vám zatím vekládal, to bel jenom čajíček, proti tomo, co hoslešite dnes.

Dnes vám povimvo svém tchánovi, keryho sem ževihonihdá neviděl.

Muj tchán bel tak jako me, eště v r.1920 úplně chodobné, kluk.A v tem roce se vedal do Prahe na véstavo a tam viděl první americkómichačko na betón.Rodinná legenda říká, že se na to michačkodival dvacet minoť a viděl, že to je jeho úspěšná oblast.Von každé člověk má úspěšno oblast, jenom jo najit.Podlemých zkušenosti bévá hrozně blizko a ledi dělaji to chebo, že jo hledaji daleko a tém pádem jo nikde nenandó.

Tchán nezačal dělat michačke na betón, ale začal dělat betónovy chodnike, betónovy selnice, betonovy plote, taške na střecho, kominovy dviřka, prostě všecko z betono,

ale neví, mo věnášele te chodníke, dělál to jednoduše do štvrcu metr krát metr. Decky zajel do dalšího města, tam starostovi ukázal fotografie, jak to vypadá, domluvil cenu, dělál to vo polovičko laceněj a vo polovičko rychlej než klasičti dlaždiči a tím drtil konkurenci. Decky to nahočel jednoho dělníka a ten to dělál na místě s místníma nádeníkama a něšikovněšihozasé vzal jako partáka dál, takže nakonec dělál chodníke ve 146 městech a dědinách v Čechách, na Moravě, na Slovensko he v Maďarsko. Bel bohaté, měl na každé deň jiný auto a ne ledajaky. Tobelo Bugati, Hup mobil, Ferari, Porsche a takovy.

Jenomže se jedný ráno podíval dyl do zrcadla a povídá si: “Te vole, te máš milióné, ale nemáš ženo a děcka.”

Tak se v nedělo pěkně voholel a šil do Lucerne na odpolední čaje hledat nevěsto. A tam našil sexbombo, švadlenko, cechochyhošefce z Karlína, ale to monevadilo. Začal jí blbnót hlavo, vozal jo do Špindlo, do Karlových Varu do technedražších hotelu a že si jo veme. Staři bele proti, ji belo třiadvacet let a mojš třiapadesát, ale vepadal dobře.

Švadlenka plakala, že to je ten její princ a dešnedovolijó, habe si ho vzala, že hópne do Vltave. Tak plakale staři, a belasvarba.

Sedm let bele bezdětni, ale pak se jim narodilo děvče a pak kluk.

A pak to přešlo.

Velké Únor, znárodnění. Moošbela přes šedesát, šóféř ho ještě ráno vezl k Poděbradum, kde stavěl betónovóselnico a deš přešel po poledňo dom, tak oš Lidovy milice pichale do štrozoku, hledale zlato, zabrale orginálevobrazu z pozustalosti Eme Destinové, persky koberce, ale he přibore a taliře.

Prostě všecko.

Tchána zavřele. Šestnástměsíc po kolena ve vodě doloval v Jáchymově uran, nemocnyho ho dovezle dom a homřel.

Vdova moselahneťnas’topnót do práce do TIBE.

Ledi bele tak zblbli, že mlíkařka Kodytkova jim nechtěla prodat mlíko a rohlike, že só to děcka vykořisťovatele a nemaji nárok.

V Jáchomě ho bile a poselovale se řečma: „Děláme to pro dobró věc“.“Ničime vykořisťovatele pro dobro lidstva.“

A he na toto já meslim vo Vánocich.

KATEGORIE POEZIE

1.místo

Hana Voláková

Bez ustání

Je mi tě
je ti mě
dřenitě
intimně

Je ti mě
je mi tě
nezimě
tělhbítě

V pápěří stínu
křehcí jsme
tencí
jak dlaně boha
na růženci

je mi tě plno
v existenci

Mořeplavcovou vitráží

Sklovatím. Dej mi rám.
Sytíš stín, než okorám.
A slunce kleje z omrzlin.

Jsi zrcadlem
vevlátým do závěsů,
v pohybu rozpáraných lemů
ještě se celá třesu,
tvá navzdory všemu všemu

polozmatku,

není konců bez počátků.

Zamřížíš. Nepraskám.
Opřu svůj kříž o tvůj prám.
Meziveslím moře ztiš.

Zálivům
v břiše tiše dýšeš,
pozemská nesmím nevnímám,
proklenu z výšek hrudní skrýše,
seslaná jen tvým palubám.

2.místo

Viktor Juliš

Sonet o smíchu

Budu se jenom smát.
Starosti nejsou už starost.
Opřený postávat,
tak jak jsem kdysi narost.

Budu se jenom smát.
Necht' údržbářům řítí
a horolezcům zad,
sluníčko pěkně svítí.

Budu se jenom smát
neb život kamarád
minabíd' druhou šanci.

Tak mám ho za to rád.
A jen se budu smát
vám, skleslí ustrašenci.

O Vílách

Vždy rozhořím se když tu je
Překrásná víla z Metuje
Z hlubokých tůní bezedných

Bylo to krásné jako sen
Řeklas mi – tady a hned si vem
Co dostala jsem v peřejích

Ve sklence vína vidím ji
A dřív než se zcela opiji
Slyším i její modrý smích

Tak si jdu raděj zaplavat
Ostatně to mám taky rád
A řekám nechám co je v nich

Montepulciano

Když přivezla jsi z Puglie
To víno co mi krev vlíje
I do míst, kde to nečekáš

Řek jsem si - tak to je síla
A proměněn v bohatýra
Cos neměla, to nyní máš...

O práci

Voníš mi dřevem
bzukotem včel
že to tak bude
jsem nevěděl

Chutnáš mi chlebem
a vínem k pití
jsi moje náplň
jsi moje bytí

Ze zpocené tváře
z naběhlých ruk
otru si slano
a už ani muk

Nákle

S rukama od česneku
A dechem s trochou vína
Život už není k vzteku.
Na smrt se nevzpomíná.

Nad dílem kulináře
Na chvíli zastavil čas
A večer do polštáře
Myšlenky upustilas...

Stárneme ruku v ruce
V zahradě s jabloněmi
Odešly revoluce
Zůstala trocha snění

Zlehka...

Až poplatím tu kde co mám
až malíř život vezme rám
a dílo své tím završí
co bude dál – to netuším.

Zda milión let v oblacích
či u kotlů a v teplácích.
Ať tak či tak – budu rád.
Už jsem zde začínal ulpívat...

3.místo

Pavína Vítková

PŘED DEŠTĚM

Litva

Radlicí z brázd vyorává
havrany
a pěchuje je do pytlů
mračen

PO PORODU

bzučící úl
dětského pláče
v šedivém vlasu
sedlá krev
cizí obličej
roztříštěný
pavučinou
nad křečovými žilami
medově sladké
vznášení
k srdci

HORA MATKY BOŽÍ

Králíky

zmrzlé větve
chřestí jak kostřičky
modliteb
jež kluci rozjezdí na saních
dolů po křížové cestě

* * *

Rozsvícená monstrance
babiččiny hlavy
mezi rajčaty
V podvečerním světle
za okny motoráku
můj odlesk v ní

..

uprostřed úklidu
natřená na bílou zeď
srolovaná do koberce
čekám
až mě vynesou

lícem nahoru

...

jabloň u trati
vyšperkovaná
antracitovými brožemi
sněm krákorajících
lesklé peří
vrství se pod stromem

havrani
do svědomí
padlí

* * *

vypráno!
lenor
z oběšeného prádla
stoupá k nebi

Čestná uznání bez udání pořadí

Táňa Nováková

s kyticí v patách
(k 200. výročí K.J. Erbena)

I. mateřídouška

trhala jsem mateřídoušku
sušila
z dětí svých vyháněla hleny
rostlinka drobounce váhala
mezi dveřmi
jestli se vydá do čaje
nebo zpátky na hřbitov

II. polednice

polednici na mě volaly
spílaly mně
za vše trestaly
byla jsem malá holčička
a ty dvě – jedna má matka

druhá babička
ačkoliv jedna je v pekle
v nebi
ta druhá stejně nic o mně neví

jak jsem jim nakonec
v životě ukázala

III. vodník

jezíčko s lekníny
ryby ti lekly
v továrně nad tebou
zábrany klekly
život tvůj pod vodou
vůbec už netiká
nahore nafouklá
mrtvola vodníka

IV. svatební košile

chtěla bych v té chvíli
aby mě roztrhal
v běloučké košili
život se zadrchal
když člověk zármutek

v srdci svém chová
lépe být snad už jen
milénka umrlcova

V. dceřina kletba

ty kdo jsi bez viny
po celý život máš svědomí prázdniny
nedá se vrátit cos tenkrát zvolila
holoubě v sobě si
dívenko zabila

VI. vrba

chtěly abych vždy ve dne zemřela
když jsem je s úkoly do školy honila
pětka se tajila
prý bych se zhroutil
takové byly mé děti
bože jak ten čas letí

(a teď jim dělám vrbu)

VII. poklad

mám poklad v krabici
dopisy čtyřlístek a starou jehlici
tu krásnou ozdobnou
co v klobouk se píchla
dneska její sláva už dávno ztichla

nevím komu z okolí ji nakonec dát
až budu v krabici zas krámovat
své děti pokladů mám ráda nejvíce
pro mě jsou na světě nad všechny jehlice

VIII. štědrý den

cítím že toto jsou
moje poslední Vánoce
říkávala babička
po dvaadvacet let

a přesto každý rok
házela pantoflem
jestli se přeci jen
do roka nevdá

IX. zlatý kolovrat

zlatý padák
zlatý důl
kdo to nemá
ten je vůl

orlická přehrada
svědectví vydává

za dvě oči
za dvě ruce
za dvě nohy

k čertu s nějakým kolovratem

Zdeněk Jirásek

Měl jsem být Ivanem

Jako Zdeněk jen prach vířím
Chápete, kam tím mířím?
Jirous, Diviš, Wernisch, Blatný ...
I když nevím
Možná bez talentu
je jméno prd platný

IVANU BLATNÉMU

Nechtěl bych být Ivane
v tvé hlavě vrátným
Hlídat tvé myšlenky
a nepouštět bludy
Nebylo lehké být Blatným
Bláznem se vším všudy
Na útěku od rudých hyen
V blázinci na ostrovech
kde jak těhotenství dlouhý je říjen
To ti Ivane ještě povím
Nechtěl a přece chtěl
bych být Blatným
Radši básníkem posedlým a opravdovým
než zdravým a špatným

MAGOROVI

Asi bych nechtěl
s tebou sdílet byt
mít s tebou společnou střechu
Ale bez tvých veršů
bych nechtěl být
Dávám si je pod hlavu
jako koláč mechu

J. H. KRCHOVSKÉMU

Až jednou ztuhle
jako mrcha
ležet budu v truhle
přečtete mi něco z Krcha

IVANU WERNISCHOVI

Když Wernisch píše
není to pro barbíny
To čtení je pro prasáky spíše
Ani já číst nejsem líný

JIRÍMU SUCHÉMU

Mistře, klaním se hluboce
až vlasy máčím v potoce
Že **SEdm**MAlych**FOR**em máte
tak klaním se sedmkrát

CHARLESI BUKOWSKÉMU

Když své básně spřádá
je to jako když ti rašplí drbe záda
Avšak neuvěřitelně šikovně
poezii i v hovně
najít zvládne
tak, že ti to hovno
na jazyku sládne

Jak můžem být věrní, jako labutě

životem jít ruku v ruce
vždy spolu na kutě
když z krků nevytvoříme srdce?

Neprosím se o dlouhý věk

Ten do vínku mi nebyl dán
Snad, jak bych to jen řek ...
aby rozum byl mi zachován

Zeptám se táty

proberu to s dědou
proč každému dráty
z ucha vedou

Mám pro tebe krásná slova

Spoustu krásných slov
Však polykám je zas a znova
Sama si je z mé hlavy lov

DÍVKA S KOBLÍŽKY

Po ulici kráčí dívka s koblížky
Nese si dva v igelitovém pytlíku
A já nemám rým ani na koblížky
ani na pytlík
Je to k vzteku
Kdyby nesla veku
napsal bych, že kvůli ní přeplavu řeku
A kdyby ji nesla jen tak v bílé ruče
povzdechl bych, že se podobá mé vnučce
Jenže ona má koblížky
v igelitovém pytlíku

ÚČA VE VLAKU

Úča ve vlaku ode mě dva couly
opravuje diktáty
Už dala pátou červenou kouli
Zařídila pět výprasků od táty

Zralé ženy

Milé synonymum pro starší dámy
Ošlehané větry všemi
Co už dávno nemají krámy

Váš parfém s vůní manga

Nepřitahuje mě tak
Jako když při dřepu vylezou vám tanga
Jen pro ně zvu vás na koňak

V kavárně sedě u kávy

a čumě z okna ven
proklínám své dlouhé rukávy
Zvlášť, když je tak horký den

Jsou však pro mě nutností
Nevyslyšel jsem, co móda káže
Teď se užíráám lítostí
že bez obrázku nechal jsem své paže